

XVI.

Befejezés

S most fogjuk össze röviden a mondottakat:

Ujabb civilisatióknk történetében nem találunk pillanatot, melyben egyes eszmék az emberek kifejlődésére elhatározó befolyást nem gyakoroltak, és civilisatióknk egész menete azon változások által határozott meg, melyek ezen eszmékben majd rögtön majd fokoként történtek.

Egyes korszakokat tekintve az emberek törekvéseiben s az eszmékben, melyek azoknak irányát meghatározzák, a legnagyobb különféleséget, sőt látszó ellentéteket tapasztalunk; de ha figyelmünket civilisatióknk egész menetére fordítjuk, csak azon következetesség tűnik fel, melylyel az emberi nem egy bizonyos irányban előre halad, egész fejlődése nem lévén egyéb: szakadatlan törekvésnél azon célok felé, melyeket a kereszténység felállított, s melyekre nézve az egyes korszakokban fölmerült eszmék csak eszközül szolgálnak s másokkal cseréltetnek föl, mihelyt az általános haladást többé nem segítik elő, s a szabadságot, az egyenlőséget s az emberi jólét közösségét, mely felé keresztény civilisatióknk halad, akadályozzák.

Mit általánosan civilisatióink egész fejlődéséről mondánk, az áll korunkról is, s a befolyás, melyet arra a nemzetiségi eszme gyakorol, csak azon jelenségeknek ismétlése, melyeket más korszakokban más eszmék befolyására nézve találunk.

Valamint azon okok között, melyeknek a nemzetiségi eszme s más korszakok uralkodó eszméi általános hatásukat köszönik, úgy azon mozgalmak között, melyeket korunkban a nemzetiségi s más korszakokban más eszmék előidéztek, a legnagyobb analogiát találjuk; s ezért hasonló analogiát tehetünk fel azon eredményekre nézve is, melyeket e mozgalmtól várhatunk, azaz feltehetjük: hogy a nemzetiségi eszme is maga után fogja vonni logikai következtéseit; de csak addig, míg ezek azon iránynyal, melyet civilisatióink haladásában követ, ellentétbe nem lépnek, s hogy e befolyás melyet a nemzetiségi eszmétől várhatunk semmi esetre nem terjed annyira, hogy minden állami s társadalmi viszonyokat rögtön megváltoztasson s minden fennállót átalakítson.

Mint más, úgy ezen esetben is, az eszme befolyásának nagysága és iránya azon állapotoktól függ, melyek között az eszme létesítése az egyes országokban megkiséreltetik; s valamint az eszme ezekre módosító hatást gyakorol: úgy ezen állapotok hasonló ellenhatást gyakorolnak azon formára, melyben az eszme valósítható; miből világos: hogy a feladás, melynek megoldása a nemzetiségi mozgalmak által szükségessé vált, mindenütt egy és ugyanaz; de hogy az eszközök, melyekkel e megoldás lehetséges, különbözők s csak úgy jelölthetnek ki, ha az egyes országok különböző viszonyai tekintetbe vétetnek.

Ez az, mit jelen iratomban Magyarországra nézve megkísértettem.

Röviden előadtam az okokat, melyekért a nemzetiségi kérdés újabb időben közéletünkre oly nagy befolyást gyakorol s annyi szenvedélyességgel tárgyalatik.

Kijelöltem a vélemény-különbséget, mely hazánkban a nemzetiség fogalmának még értelmezésére nézve is létezik s azon ellentéteket, melyek ez által a nemzetiség nevében tett követelések között támadnak s megmutattam az összeköttetést, melyben, e látszó ellentétek daczára, az egyes nemzetiségek érdekei a közös haza érdekeivel állnak; úgy hogy e kérdés megoldása csak akkor remélhető: ha elvként a teljes jogegyenlőséget tartva szemünk előtt, sem az egyes nemzetiségek kívánatairól, sem arról nem feledkezünk meg, hogy mindezen kívánatok teljesítése az ország állami egységének s alkotmányos szabadságának fenntartásától függ.

Végre összehasonlítván a két irányt, melyben a nemzetiségi kérdés megoldása hazánkban indítványoztatik, azon meggyőződésemet fejeztem ki:

hogy, miután a rendszer, mely szerint minden egyes nemzetiségnek jogköre a törvényben határozottan kijelöltetik, hazánkban gyakorlatilag nem alkalmazható;

miután e rendszernek alkalmazása a nemzetiségi ellentétek kiegyenlítése helyett csak az egyéni és polgári szabadságnak legnagyobb korlátolását vonná maga után;

s miután annak előre láthatólag az lenne következése, hogy első sorban ugyan hazánk s az osztrák birodalom felosztásához vezetne, de egyszersmind

Europa azon részében, mely nemzetiségeinek különfélegére nézve hasonló állapotban áll: minden erős állam alakulását lehetetlenné tenné, s így épen azon nemzetiségek jövőjét rontaná meg, melyeknek érdekében indítványoztatik;

miután, egy szóval, ha hazánk helyzetét, korunk irányait s az egyes nemzetiségek valóságos kívánatait vesszük tekintetbe, azon meggyőződéshez jutunk, hogy az ország területének s minden hivatalainak a nemzetiségek közötti felosztása, mely némelyek által a nemzetiségi surlódások megszüntetésére indítványoztatik, csak új complicatiókat, csak a létező ellentétek még élesebb kiválását vonná maga után, hogy mind-ezen okoknál fogva:

a nemzetiségi kérdés megoldása hazánkban csak az egyéni szabadságnak kiterjesztése s alkotmányos önállásunknak fenntartása által eszközölhető, s hogy a nemzetiségi egyenjogúság practicus kivitelére, melytől e kérdés végleges megoldása függ, hazánkban csak az 1848-iki törvények becsületes végrehajtása s az kívántatik, hogy közigazgatási szervezetünkben az önkormányzás elvéhez ragaszkodjunk.

Mint sziklaszorosban a szó, ugy oly eszme, mely bizonyos korszakban felette sok viszhangra talál, az általános zaj miatt, melyet okoz, néha érthetlenné válik; s ez történt napjainkban a nemzetiségi eszmével is; de ki a keserű érzéseket, melyeket a hosszú vitatkozás előidézett, legyőzve vágjai helyett csak azt tartja szemei előtt mit józanon kivihetőnek gondolhat: talán el fogja fogadni ezen nézeteket, s mi ezen iratnak valószínűleg nem sikerült, azt az időtől várhatjuk,

mely bizonyosan meg fogja mutatni: hogy a nemzetiségi kérdés e hazában csak ezen uton oldathatik meg;

mert oly mozgalom, mely a szabadság nevében s csak ennek biztosítására kezdetett meg, egyedül a szabadság által fejeztethetik be;

mert ha a vallás körében lefolyt nagy mozgalomra fordítjuk figyelmünket, mely korunk nemzetiségi mozgalmaival a legnagyobb analogiával bír s azon országok állapotját tekintjük, melyekben különböző nemzetiségek léteznek, a tapasztalás ezen nézetet igazolja;

s mert végre, mit az uralkodó eszmék befolyásáról egész civilisatiónk története békabizonyított, – azt igazolni fogják a jelenkor tapasztalásai is: hogy minden eszme csak akkor s azon alakban válik egyes korszakokban uralkodóvá, melyben azt az általános haladás érdeke megkívánja, s hogy mindenik a hatalmat, melyet valamely korszakban gyakorol, elveszti, ha oly alakban állittatik fel, mely által az általános iránynyal, melyet civilisatiónk haladásában követ, ellenkezésbe jön; s mert épen ezért, ha a nemzetiségi kérdés megoldásában az ó világ fogalmai szerint járunk el s a középkor állapotjait visszahozva, a nemzetiségekben a casta rendszer új nemét állitjuk föl; ha a különböző nemzetiségek viszonyait nem a Sweitz vagy Északamerika példája szerint, hanem úgy szabályozzuk, mint az 1848 előtt Erdélyben történt, hol bizonyos nemzetiségeknek külön határok között különös jogaik állapittattak meg; ha a nemzetiségi kérdés kiegyenlítését nem a közös szabadságban, hanem az egyes nemzetiségeknek adott privilégiumokban

keressük, s egy szóval, oly elvek szerint járunk el ezen ügyben, melyek egész civilizatióink irányával ellenkezésben állnak: akkor e kérdés békés megoldása lehetetlenné válik.

És én jól tudom, hogy vannak elegenden kik ezt állítják, és ha azon követeléseket megfontoljuk, melyek a nemzetiségi jogosultság nevében tételnek s Europa földabroszának új felosztását vonnák magok után, sőt Europa egy részében minden nagyobb, azaz minden független állam alakulását lehetetlenné tennék; ha a zavart látjuk, mely a nemzetiségi elvnek még értelmezésében is létezik, s a szenvedélyességét, melylyel ezen elv nevében tett követelések föllépnek: csakugyan úgy látszik, mintha e kérdés által civilizatióinkat egy új veszély fenyegetné, mely csak úgy hárittathatik el, ha azon irányt, mely a nemzetiségi igények kielégítését tűzte ki magának, legyőzzük. – De én nem osztom ezen aggodalmakat, s a zavarban, melyre a nemzetiségi kérdés korunkban alkalmat ad, csak azon jelenségek ismétlését látom, melyek minden új eszme föllépésénél előfordulnak, s tulajdonkép csak azon haladásnak gyorsaságát bizonyítják, melyet minden új eszme civilizatióinkban előidéz.

Ki nem ismeri a zavart, melyre a szabadság s egyenlőség eszméje alkalmat adott, sőt ad napjainkban, – ki nem hallotta a panaszokat, melyekkel ezen eszmék ellenei naponként föllépnek? Nem mondatott-e százszor hogy ha az auctoritás elve megrendül, a világ minden államainak fel kell bomlani, hogy a szabad vizsgálódás elve megingatja az erkölcsi elveket, melyeken társadalmunk alapszik; széttépi a köteleket, melyek az embereket egybefűzték? – Nem állítatik-e máig, hogy az egyenlőség lehetetlené tesz

minden államot, mely alárendeltség nélkül nem képzelhető, megsemmisíti a birtokjogot s vele együtt egész civilisatiókat? – s nem hozatnak-e föl tények, melyek csakugyan ezen állításokat igazolni látszanak? – Mert ki tagadhatja hogy a szabad vizsgálat csakugyan sokat megrendített, hogy a politikai szabadság ott hol annak jogos követelései elleneztek, több államot zavarba hozott, hogy az egyenlőség nevében oly követelések tétetnek, melyek minden fennálló rendet megzavarnak s egész civilisatiókat veszélyeztetik; – s mégis ha a nagy mozgalmat, melyre a szabadság s egyenlőségi elv alkalmat adott, elfogultság nélkül tekintjük, ki nem ismeri el: hogy az egészben véve civilisatióink haladását elősegítette, sőt hogy e mozgalom civilisatióink haladásának feltétele?

Mindazt, mi a szabadság s egyenlőség ellen mondatott, ép úgy elmondhatjuk a nemzetiségi elv ellen is s a veszélyek, melyekkel e mozgalom civilisatiókat látszólag fenyegeti, nem csekélyebbek; de vajjon nem tehetünk-e föl ép oly hasonlóságot annak végeredményeire nézve is?

Babel tornyához hasonlittatik korunk, mely magas aspirációiban nem ismer határokat s civilisatiójának építményét fel akarja emelni az égig, de melynek büszke törekvéseit Isten most az által semmisíti meg, hogy az emberek nyelveit újra összezavará.

Elfogadom a hasonlóságot, csak hogy az meggyőződésem szerint roszul alkalmaztatik. – Nem a föld népei, hanem egy esztelen zsarnok akarta emelni a tornyot mely az égig érjen, s a nyelvzavar okozta elszéledés csak a zsarnokot bünteté meg, de a népekre az isteni gondviselés jótéteménye volt, mely nem akarta, hogy szolgálai munkában egynek dicsőítésére pazarolják

el erejüket, hanem elszéleszté őket a világon, hogy azt mindenütt termékenyítsék. – Mit szent könyvünkben a babiloniai torony építéséről olvasunk, – az első szabadsági mozgalom, melynek emléke fennmaradt, – nemünk első protestációja az abszolút hatalom ellen, melyet ismerünk: s ezen értelemben korunk nemzetiségi mozgalmi csakugyan e történetnek folytatását képezik; – ez egész mozgalom nem lévén más, mint azon elveknek, melyekért az emberi nem századokig vérezett, új alkalmazása, – nem lévén egyéb, mint azon meggyőződésnek szükséges következése, hogy miután minden ember a szabadságra születettnek ismeretik el s miután minden egyes osztálynak kiváltságai eltöröltettek, s az embereknek – nem állásaikban de jogaikban, – teljes egyenlősége társadalmunk alapjául fogadtatott el, ezen elveket midőn egész népek kölcsönös viszonyai forognak kérdésben szinte nem utasíthatjuk vissza. De ha a szabadságnak jótékony hatásához bizodalomunk van s a csudákat elismerjük, melyeket az egyenlőség elismerése korunkban véghez vitt: vajjon mi jogosít, hogy ugyanazon elveknek jótékony hatásán kétkedjünk, midőn azok nagyobb körben alkalmaztatnak?

Épen mivel a nemzetiségi mozgalom csak korunk nagy mozgalmainak egyik ágát képezi s azon csalódás, mely a jogegyenlőséget az állások egyenlőségével, a szabadságot minden rend megsemmisítésével öszvevarja, itt is a dolgok természetében fekszik: előre látható, hogy ez is még sok és nehéz küzdelmekre fog alkalmat szolgáltatni: s hasonlóképen előre látható az is, hogy ezen mozgalom sem fogja teljesíteni mindazon várakozásokat, melyeket egyesek, mint annak szükséges eredményeit hirdetik.

Valamint az egyenlőségi elvnek győzelme az egyesek között nem idézte elő azon következtetéseket, melyeket bajnokai ígértek, s az egyenlőség, úgy mint azt Rousseau értelmezé, sehol sem létezik: hasonló eredményeket várhatunk a nemzetiségi egyenjogúság elvének diadalától is. Elvek, bármennyire lelkesüljünk mellettök, nem változtatják meg a dolgok természetét, s azon különbségek, melyek egyes emberek vagy egyes nemzetiségek között – természetes képességök, történeti multjok s helyzetük következtében – léteznek, nem szűnnek meg sem törvények, sem doctrinák által.

S valamint nemzetiségi mozgalmaink nem teljesíthetik azoknak reményeit, kik azoktól a föld minden népeinek nem egyenjogúságát, de tettleges egyenlőségét, várják: úgy nem fogják valósítani a fényes ábrándokat sem, melyeket némelyek e mozgalmakkal, saját fajuk jövőjére nézve, összekötöttek.

A philologia újabb haladásai bebizonyították azt, hogy azon népek, melyeket a tudomány az Áriai vagy Indogerman törzs neve alatt összefog s melyeknek küzdelmei az ó és új történetnek tárgyát képezik, egy kutfőből veszik eredetöket; s hogy ha az őstörténetre visszamegyünk, volt idő, melyben a Perzsa s a vele halálos harcot vívott Hellen, ez s a Római, ki által elnyomatott, az egymást gyűlölő Németek és Slávok, a szelid Indiai és az Angol, ki őt lenyűgözté, mint egy nép, még közös történettel bírtak. A tudomány mindig tovább haladva több és több érintkezési pontokat talál az Áriai és Semit népek között s meg vagyok róla győződve, hogy ugyanez fog történni az Ural-altai népekre nézve is, azon arányban, melyben nyelveik ismerete kimerítő tanulmányozás

által tisztábbá válik. – De ha a föld népeinek közös eredete, annyi küzdelem és viszontagság után, végre tudományosan bebizonyíttatik, úgy, hogy rokonságuk iránt senkinek kételye nem lehet, azért egyetértésök még nem állapított meg s a feltalált testvérek nem fognak egymásnak karjai közé borulni. Bizonyosak lehetünk, hogy a mi a vallásnak nem sikerült, az nem fog sikerülni a tudománynak s a politikának sem, s Európa összes Sláv népeinek egyesülési törekvései, bármi szépek s költőiek legyenek azok, mint az emberi nem egységéből kiinduló speculációk, kétségen kívül nagy morális eredményeket idézhetnek elő, de korunk nemzetiségi mozgalmi által nem fognak létesíttetni.

Általán véve, miután a roppant változás, mely az ó-világ felbomlásával bekövetkezett, a római civilizációnak erőszakos lerontása s azon tökéletes átalakulás, mely az eszmékben a kereszténység által történt, nem eszközölhette azt, hogy az ó-világ állapotainak egy része meg ne maradjon; s ha most is egész civilizációnk nagyobb fele az ó-világ maradványain alapszik: ugyanezt tehetjük fel azon nagy átalakulásról is, melynek tanúi vagyunk.

De ha a nemzetiségi eszme azon nagy eredményeket, melyeket tőle némelyek várnak, nem fogja is előidézni, ha biztosan tudjuk, hogy tőle sem a népek helyzetének egyenlőségét sem a panslavismus fényes ábrándainak teljesülését nem várhatjuk: vajjon azon elvnek elismerése, hogy valamint az egyesek, úgy népek állásukban különbözők lehetnek, de jogukban egyenlők, vajjon a lelkesedés, melylyel annyi nemzet saját egyéniségének féltékeny megőrzése mellett saját műveltségének emelésén dolgozik, a nemes verseny, mely közöt-

tök támadt s az általános lelkesültség a szabadság mellett: nem nagy eredmények-e? – és ha ezekre tekintünk, miket a nemzetiségi mozgalom részint már előidézett s mik annak természetes következései: nem kell-e elismernünk, hogy e mozgalomban, melynek egyes jelenségei sokakat rémüléssel töltenek, csak az isteni gondviselés azon manifestatióinak egyike áll előttünk, minők az emberi nem történetében többször előfordulnak, midőn, épen oly pillanatokban, mikor a haladás látszólag lehetetlenné vált, egyszerre egy új eszme támad, hogy azt, mi a társadalomban megromlott s elavult, leterítve, az emberiség előtt új utakat nyisson.

Ha áll az, mit az egész emberi nem története egyiránt bizonyít, hogy minden haladás nem az érintkezés, hanem csak különböző elemek (különböző egyéniségek) érintkezése által idéztetik elő; ha belátjuk, hogy civilizációnk magas hivatásának csak akkor felelhet meg, ha a közös munkában a föld minden népei részt vesznek s mindenik Istentől nyert képességét s külön tulajdonságait arra használja fel, hogy a közös cél után fáradjon; ha végre minden, mi az individuum emelkedéséhez vezet mi őt önösségének szűk köréből kiragadja, az emberiség emelkedéséhez vezet: akkor valóban a hatalmas befolyást, melyet a nemzetiségi mozgalmak civilizációnk haladására gyakorolnak, – akkor azoknak végeredményeiben jótékony hatását kétségbe vonnunk nem lehet; s ebből következik azon állás is, melyet nekünk magyaroknak e mozgalom irányában el kell foglalnunk. Mert ha korunk nemzetiségi törekvései csak azon irányok szükséges következésének tekinthetők, melyekben az európai emberiség századokig halad; ha a nemzetiségi egyenjogúság csak azon eszméknek elutasíthatlan

következése, melyek újabb társadalmunk alapját képezik: mi sem utasíthatjuk azt el magunktól s jövőnk attól függ hogy a közös munkában, melylyel Europa népei ezen eszme létesítésén dolgoznak, részt vegyünk.

Megfoghatom az aggodalmakat, melyekkel a nemzetiségi kérdés egyeseket eltölt. Ha a követeléseket halljuk, melyek a nemzetiségi elv nevében tételnek s minden rendezett állam fennállását lehetetlenné teszik, a gyűlölséget, melylyel egyes nemzetiségek szóvivői ellenünk, magyarok ellen, föllépnek, a makacsságot, melylyel békülésre kinyújtott jobbunk némelyek által visszautasítatik: azoknak érzéseit természetesenek találjuk, kik, miután a kiegyenlítésnek minden módja meghiúsult végre feladásunkat a küzdelemben látják, mert bár mi vár reánk az ország egységének fentartása, és saját nemzetünknek megoltalmazása első kötelességünk. Megfoghatom ezen aggodolmakat s méltánylom ezen érzéseket, de nem osztom azokat.

Mert meg vagyok győződve, hogy sem egyes ember sem nemzet – gyűlölés és irigység által, nem vált nagyobbá még, de senki sem vált kisebbé sem, mivel mások által gyűlöltetett vagy ócsároltatott. A nagyságot, melyre születünk, nem mások bűnei vagy kajánsága, hanem csak saját hibáink által veszthetjük el. Minden népnek jövője, Isten után, ki neki bizonyos tehetségeket adott, csak azon akaraterőtől függ, mely tehetségei kifejtésére szükséges; s így a zaj, mely körülöttünk támadt s elleneink szenvedélyes kitörései csak akkor válhatnak veszélyesekké, ha magunkat általuk azon iránytól, melyet helyzetünk s kötelességeink kijelöltek, eltérítettjük.

Mert elismerem, hogy első kötelességünk e hazának egységét fönntartani, de tudom: hogy valamint oly falak, melyekre a legkülömbözőbb formájú s anyagú kövek használtattak, néha a legerősebbek: úgy a legkülömbözőbb elemekből egy erős államot alkothatunk; de tudom azt is hogy ki az építésnél a helyett hogy az egyes köveket egymásra illeszse s jó mésszel kösse össze, azokat egybe akarja forrasztani, csak idejét veszti s hogy hasonlóan járnánk el, ha nem elégedve meg azzal, hogy a hazánkban létező különböző nemzetiségeket egy erős politikai egésznek összetartó részeivé tehetjük, azoknak teljes összeolvasztását akarnók elérni.

Mert, nem tagadom hogy a nemzetiségeknek adott teljes szabadság e hazát veszélyekkel fenyegetheti, de nem akarom kikerülni e veszélyeket oly eszközök által, melyeknek következései még veszélyesebbek. – Tudjuk hogy a francia Constituante, miután minden határozataiban csak arról gondoskodott, hogy a végrehajtó hatalom erős ne legyen, végre oly gyengévé tette azt, hogy a törvényt s rendet többé nem védheté; s hogy az ellenkező irány is, mely arra törekszik, hogy a kormány irányában minden ellenszegülést lehetetlenné tegyen, hasonlóan káros következéseket idéz elő s hogy azon pillanatban, melyben a kormány kihágásai ellen tökéletesen biztosítottuk magunkat, – az anarchiát, abban, melyben a forradalmat lehetetlenné tettük, – a despotismust állapítottuk meg. És ez áll mindenre nézve s bizonyosan semmi nem veszélyesebb, mint midőn az államban egy bizonyos veszély ellen tökéletesen biztosítani akarjuk magunkat. Mint mindenben, úgy a nemzeti ségi kérdésnél is bízni kell valamit a józanságra is;

mert, hol ez hiányzik, egészséges államszerkezet ugy is lehetetlen.

Mert végre meg vagyok győződve, hogy a magyar nemzetnek fennmaradása, melyért fáradni éltünk fő feladása s melynek jövőjéhez bizodaljunk ép oly határtalan, mint azon szeretet, mely nemzetünk iránt lelkesít: hogy a magyar nemzetnek fennmaradása nem a törvényekben kimondott privilégiumoktól függ, s hogy jövője nem veszélyeztetik, habár, mint 1848-ban a magyar nemesség ugy most a magyar nép feláldozza minden előjogait; de, csak azért mivel hazája javát s szabadságát így biztosíthatja leginkább, s mivel érzi miként arra, hogy e határok között kiváló helyet foglaljon el nem szükséges, hogy kiváló helyre állíttassék.

S ha annyi igazságtalan vád után, mely ellenünk felszólal, ha a veszélyek között melyek jövőnket fenyegetik s melyeket nyílt és titkos elleneink legyőzhetetleneknek hirdetnek, szívünket néha aggodalom szállja meg: forduljunk zivataros múltunk történetéhez s ez megnyugtatta egyszersmind kijelöli az utat, melyen e veszélyeket kikerülhetjük.

Mivel nemzetünk, midőn jelen hazájában letelepedett, egy nagy szükségnek felelt meg, mely Europa ezen részében egy erős állam alakulását megkívánta; s mert mióta a kereszténység felvételével a nyugot-európai népek nagy családjába lépett, a civilizációnak Europa ezen részében ő volt zászlóvivője: ennek köszönhetjük, hogy míg más, e népvándorlások alatt felmerült népek elenyésztek, a magyar nemzet azon kísérleteknek, melyek a nyugoti s keleti császárság által függetlensége ellen irányoztattak századokig ellenállt.

Mivel a tizennegyedik századtól a tizenhatodikig a nyugoti kereszténységnek bástyája volt, mely azt az ozmánok ellen megvéde: ennek köszönhetjük az állást, melyet hazánk a mohácsi vészig elfoglalt.

Mivel nemzetünk nem csüggedett el e csapás után sem, s a kereszténység zászlója alatt az előbbi erélylyel folytatá régi küzdelmét: azért küzdöttek fél Europa bajnokai seregeink sorában mindaddig míg a félhold Buda falairól ledöntetett s hazánk régi határai visszaállítottak.

S mert az újabb kor alkotmányos mozgalmában, – mert azon nagy küzdelemben részt vesz, mely a szabadság s egyenlőség elvéért folyik: ez az, mi e számra aránylag csekély népnek, mely Europa közepette rokonok nélkül áll, a világ jobbainak sympathiáját megszerzé az újabb korban s megtartá mostanig.

Tudjuk, hogy midőn Szent István a kereszténységet fölvéve, népének ezen új irányt tüzte ki, sokan abban a magyar nemzetiségnek vesztét látták, s hogy egy nagy hazafias párt e veszély ellen fegyverre kelt.

Tudjuk, hogy a 14-ik századtól a 16-ikig nem hiányoztak e hazában, kik nemzetünk hivatását inkább abban keresték hogy hatalmát nyugot- s észak felé a cseh s lengyel népek felett terjessze ki; –

hogy később voltak, kik e hon felmaradásának egyedüli biztosságát abban látták ha más ellenei ellen a törökkel szövetezik;

s hogy végre most negyven év előtt egy nagy párt, melynek tiszta szándékait s hazafiságát tiszteljük, az újabb kor democraticus irányából a magyar faj vesztét jósolá, mely jövőjét csak úgy biztosíthatja,

ha régi institutióihoz még kinövéseiben is ragaszkodik s az újabb kor befolyásaitól őrizkedik.

De ha most visszatekintünk, ki nem ismeri el:

hogy ha Szt. István pogány marad és népének biztosságát elszigeteltségében keresi: nemzetünk rég elveszett volna, mint más, számra nagyobb s vitézségre hasonló népek, melyek a népvándorlás korszakában fölmerültek;

hogy mindazon küzdelmeknek, melyekkel nemzetünk hatalmát észak s nyugot felé kiterjeszteni iparkodott, nem voltak állandó eredményei;

hogy ha a mohácsi vész után felhagyva előbbi irányunkkal a törökkel szövetkezünk: hazánk állapota jelenleg olyan lenne, minőben Oláhországot, Szerbiát, Bosniát s a Törökbirodalom más tartományait látjuk;

hogy végre ha a kor irányainak ellentállva alkotmányunkat az újabb kor igényei szerint alakítjuk át, ha Széchenyi törekvései, melyek által e halhatatlan férfiú nemzetünket a haladás ösvényére vezette, nem sikerülnek s az 1848-iki események hazánkat régi állapotjában, a nemzet különböző osztályait a régi ellentétben találják: a nagy mozgalom, mely egész Európára kiterjedt, s melyet mi sem kerülhettünk volna ki, hazánkat elsodorta volna.

Történetünk hosszú folyamára vissza tekintve, belőle azon tanulságot merithetjük, hogy nemzetünk nem annak, hogy magát nyugot Europa népeinek mozgalmaitól visszatartá s önnösségének bátyái közzé vonulva egyéniségét mesterséges eszközök által megtaltalmazá, – hanem épen az ellenkezőnek, – azaz annak köszöné fennmaradását: mert a nyugoti civilisatio zászlóját Europa ezen részében ő fogta föl;

mert azon erélyességgel, melyet keleti bölcsőjéből magával hozott a nyugot népeinek közös eszméiért közös érdekeiért küzdött; mert mióta új hazájában letelepedett a nyugoteurópai népcsalád tagjának tekinté magát; s egyéniségét a közös célok szolgálatában tüntette ki, – s ez az mitől hazánk fennmaradása, mitől nemzetiségünk jövője ezentúl is függ.

Nem egyes törvények által, melyeket a magyar faj felsőbbségének biztosítására alkotunk, nem a hatalom pártolása: hanem csak úgy tarthatjuk fel azt, ha, multunkhoz hiven a nagy mozgalomban, mely Europa népeinek legszentebb érdekei körül folyik, helyünket nem változtatjuk meg, s az azok között volt mindig, kik a szabadságért küzdöttek; – s ez mint mindenre úgy áll a nemzetiségi kérdésre nézve is, melynél a nemzet jövője iránt bizalmatlan óvatosság talán mást tanácsol, melynél pillanatnyi érdekeink mást látszanak kívánni, de melynél, mint mindenben, jövőnk biztossága attól függ, hogy e kérdés is a szabadság érdekében oldassék meg.

Miután az egyéni szabadság és egyenlőség utáni törekvés határozza meg korunk fejlődésének irányát; miután az emberi nem egységének eszméje mindig hatalmasabb befolyást gyakorol s maga a nemzetiségi kérdés csak az egyéni szabadság, az egyenlőség utáni törekvésnek resultatuma: teljes lehetetlen hogy e kérdés úgy oldassék meg, hogy az által polgárosodásunk általános irányával s azon eszmékkal jöjünk ellentétbe, melyekre maga a nemzetiség jogosultságát építi; s a legnagyobb veszély, mely hazánkat a nemzetiségi kérdés által fenyegethetné, kétségen kívül az lenne, ha erről meg feledkeznénk.

Nincs hatalom; mely a kor általános irányainak ellene szegülhetne; nincs nép, mely a közös haladásból kivonhatná magát s az állás, melyet egyes nemzetek bizonyos korszakokban elfoglalnak, azon viszonytól függ, melybe az azokban uralkodó eszmékhez léptek, jólétre s hatalomra emelkedve, vagy süllyedve s elenyészve: a mint koruk uralkodó eszméinek létesítésén dolgoznak, vagy azokkal ellentétbe állnak; mert valamint egyesnél úgy népeknél fényük s hatalmuk attól függ, hogy a közös érdeknek szolgáljanak.

[Erdélyi Magyar Adatbank]
Eötvös József: A nemzetiségi kérdés

Nyomatott Bécsben, Jacob és Holzhausen-nél.